

การอภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยนำเสนอและอภิปรายผลการวิจัยตามสมมุติฐานดังนี้คือ

สมมุติฐานในการวิจัย

เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันจะมีคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือแตกต่างกันโดยเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ เอาใจใส่จะมีคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือสูงกว่าแบบอื่น

สมมุติฐานในการวิจัยคือ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกันจะมีคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือแตกต่างกันโดยเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่จะมีคะแนนพฤติกรรมการให้ความร่วมมือสูงกว่าแบบอื่น

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่มีความสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบสอบถามครูประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) และรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ มีความสัมพันธ์กับคะแนนจากแบบวัดสังคมนิยมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) และเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่มีพฤติกรรมการให้ความร่วมมือสูงกว่าแบบอื่น ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานการวิจัยและสามารถอธิบายได้ดังนี้ คือ การอบรมเลี้ยงดูจะส่งผลต่อพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ เพราะวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรของพ่อแม่ นั้น มีความสำคัญต่อการปลูกฝังลักษณะของบุคลิกภาพให้แก่บุตร เนื่องจากพ่อแม่เป็นผู้อยู่ใกล้ชิดเด็กตั้งแต่แรกเริ่มและวัยต่อมา และหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของครอบครัวคือการอบรมเลี้ยงดูบุตรเพื่อให้บุตรของตนมีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งผลผลิตของการอบรมเลี้ยงดูนี้จะ เป็นเสมือนฐานรองรับบทบาทอื่น ๆ ต่อไป (จรรยา สุวรรณทัต, 2523) รวมทั้งการอบรมเลี้ยงดูยังทำให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการปลูกฝังการแสดงพฤติกรรมการให้ความร่วมมือของเด็กได้

Hurlock (1964) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพ่อแม่ที่ให้เวลากับบุตร ให้ความรัก ความสนใจ ยอมรับบุตร สร้างความอบอุ่นขึ้นภายในบ้าน จะ ทำให้เด็กเป็นคนรับผิดชอบ ให้ความร่วมมือกับเพื่อน

และกับคนอื่น มีความซื่อสัตย์ มีความเป็นมิตร อารมณ์ร่าเริงและมั่นคง รับรู้ตนเองตามความเป็นจริง

Conger & Kagan(1965) ยังพบอีกว่าการอบรมเลี้ยงดูในระยะเริ่มต้นของชีวิตควรมีพื้นฐานของความรัก ควรมีเวลาให้กับลูก และให้ความอบอุ่น และเมื่อโตขึ้นแล้วควรที่จะต้องส่งเสริมพัฒนาการให้กับเด็กให้มากขึ้นเพื่อให้เด็กสามารถเข้าสู่สังคมภายนอกได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้น การ อบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญมากปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพัฒนาการของเด็กโดยตรงและการที่พ่อแม่ให้การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ส่งผลให้เด็กเกิดพฤติกรรมการให้ความร่วมมือสูงกว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบอื่นๆ เพราะ พ่อแม่ที่มีรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่จะมีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่สนับสนุนให้ลูกมีพัฒนาการตามวุฒิภาวะ โดยกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้เด็ก พ่อแม่จะให้เหตุผลและต้องการให้เด็กปฏิบัติตาม รวมทั้งเรียกร้องให้เด็กเชื่อฟัง แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็ให้ความรัก ความอบอุ่น ให้คำชี้แนะและให้เหตุผลกับเด็ก รวมทั้งเปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง รับฟังเหตุผลจากเด็ก และเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ(Baumrind, 1995) ซึ่งจากลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ เพราะเหตุผลดังนี้ คือ

1. พ่อแม่ที่ให้ความรักกับเด็กจะช่วยไม่ให้เด็กมุ่งเฉพาะความต้องการของตนเอง เด็กจะรู้สึกมีอิสระในการคิดแก้ปัญหาของตนเอง และสัมพันธ์กับการศึกษาของRadke – Yarrow(1989) พบว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ให้ความรัก เอาใจใส่ ทะนุถนอม แสดงออกถึงความรู้สึกเห็นอกเห็นใจคนอื่นและมีความสุขที่ได้ช่วยคนที่ด้อยโอกาสจะทำให้เด็กเกิดกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมที่จะเข้าใจถึงความต้องการของคนอื่น ซึ่งการตอบสนองถึงความต้องการดังกล่าวคือ เด็กทารกได้รับความรัก และได้รับการตอบสนองที่ดีจากพ่อแม่ ซึ่งทำให้ไม่เพียงแต่เด็กเรียนรู้การเอาใจใส่จากพ่อแม่ เด็กยังรู้สึกปลอดภัยและตอบสนองต่อความต้องการของคนอื่นได้ดี รวมถึงรู้สึกถึงความเห็นอกเห็นใจคนที่ด้อยโอกาส ซึ่งจะส่งผลต่อพฤติกรรมการให้ความร่วมมือตามมาอีกด้วย

และการศึกษาของ Symonds (1995) ที่พบว่าบิดา มารดาที่มีเวลาให้กับบุตร ยอมรับบุตร จะส่งผลทำให้บุตรเป็นบุคคลที่เพื่อนๆ ให้ความชื่นชม ให้การยอมรับเป็นอย่างดี ชอบเข้าสังคม สนใจการให้ความร่วมมือกับเพื่อน มีเพื่อนมาก ให้ความร่วมมือกับผู้อื่น ปรับตัวได้ดีและมองโลกในแง่ดี

ซึ่งสัมพันธ์กับการศึกษาของ ละม้ายมาศ ศรีทนต์ และ จรรยา สุวรรณทัต (2510) พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยซึ่งเป็นรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีลักษณะเหมือนกับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่เพราะเป็นการให้สมาชิกทุกคนในครอบครัวมีโอกาสเสนอความคิดเห็น

และการตัดสินใจใดๆเกิดขึ้นจากความเห็นชอบของสมาชิกในครอบครัว เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กมีความรับผิดชอบต่อกิจกรรมต่างๆในครอบครัว สามารถให้ความคิดริเริ่ม กล้าแสดงความคิดเห็น ซึ่งผลคือทำให้เด็กมีการให้ความร่วมมือสูง เช่นเดียวกับการศึกษาของ วราภรณ์ รักวิจัย (2528) พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย คือการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดามีเวลาให้กับบุตร ให้ความรักความอบอุ่น มีเหตุผล มีความรับผิดชอบ มองโลกในแง่ดี สามารถปรับตัวได้ดี และกล้าแสดงออกช่วยเหลือตัวเองได้ดี ให้ความร่วมมือกับผู้อื่นได้ดี

2. พ่อแม่จะเป็นตัวแบบที่ดีในการแสดงความเห็นอกเห็นใจแก่คนอื่น แสดงความช่วยเหลือแก่บุคคลอื่นให้เด็กเห็น จะส่งผลต่อพฤติกรรมกรทำให้ความร่วมมือของเด็กคือ เด็กจะเกิดการเรียนรู้จากการกระทำของพ่อแม่ที่แสดงพฤติกรรมที่ดีต่อคนอื่น เด็กจึงเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมของพ่อแม่ แล้วแสดงออกถึงพฤติกรรมที่ดีเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของคนอื่นได้ดีอีกด้วย

ซึ่งสัมพันธ์กับงานวิจัยของ Bryan (Bryan, 1975 cited in Purry & Bussey, 1984) ที่พบว่าผู้ใหญ่ที่ให้ความอบอุ่นและมีอิทธิพลต่อเด็กจะทำให้เด็กเลียนแบบพฤติกรรมจากพ่อแม่มากและสัมพันธ์กับการศึกษาของ Radke – Yarrow (1984) พบว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ให้ความรักเอาใจใส่ ทะนุถนอม แสดงออกซึ่งความรู้สึกเห็นใจคนอื่น และมีความสุขที่ได้ช่วยเหลือคนที่ด้อยโอกาส จะทำให้เด็กเกิดกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมที่จะเข้าใจถึงความต้องการของคนอื่น ซึ่งการตอบสนองต่อความรู้สึก กล่าวคือ เด็กได้รับความรักและการตอบสนองที่ดีจากพ่อแม่ เด็กไม่เพียงแต่เรียนรู้การเอาใจใส่จากพ่อแม่ เด็กยังรู้สึกปลอดภัยและตอบสนองต่อความต้องการต่อคนอื่นได้ดีอีกด้วย

3. พ่อแม่ที่คอยสั่งสอนและชี้แนะให้เด็กแสดงความมีน้ำใจต่อบุคคลอื่น รวมทั้งชี้แนะให้เห็นถึงพฤติกรรมที่ดีโดยวิธีให้การแนะนำว่าพฤติกรรมที่ดีนั้นเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสภาพในสังคมปัจจุบัน พร้อมทั้งให้เหตุผลกับเด็กถึงการแสดงออกถึงพฤติกรรมนั้นซึ่งการสั่งสอนและการให้เหตุผลจะส่งผลต่อพฤติกรรมกรให้ความร่วมมือคือ

1. สามารถให้เด็กสร้างจินตนาการของตนแทนที่การสร้างจินตนาการของผู้อื่น
2. เสนอเหตุผลขั้นพื้นฐานในการฝึกวินัยและให้เด็กเคารพกฎต่างๆในสังคม
3. สามารถแนะนำให้เด็กสามารถแก้ไขในสิ่งที่เขาทำผิด
4. ช่วยให้เด็กสามารถรับรู้ถึงความต้องการของคนอื่น เมื่อต้องการความช่วยเหลือ

(Perry, Busey, 1984)

พ่อแม่ที่สั่งสอนและให้เหตุผลแก่เด็กต่อพฤติกรรมกรให้ความร่วมมือคือ พ่อแม่ที่ให้การเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ จะให้ความสนใจต่อเด็กและพร้อมที่จะสั่งสอนและกล่อมเกลาเด็ก และให้เหตุผลในการกระทำพฤติกรรมกรให้ความร่วมมือ ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและต่อบุคคล

อื่น ซึ่งในการสั่งสอนและให้เหตุผลนั้นเด็กจะเกิดการเรียนรู้และนำไปปฏิบัติได้ ซึ่งสัมพันธ์กับการศึกษาของ Baldwin(1984)ได้ศึกษาพฤติกรรมของเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่และแบบเข้มงวดกวดขัน พบว่า บิดา มารดาที่ให้การอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่ คือพ่อแม่ที่มีกิจกรรมร่วมกับเด็กมีเวลาให้ ให้คำปรึกษาในการตัดสินใจ อธิบายเหตุผล และตอบสนองต่อความอยากรู้อยากเห็นของเด็ก ทำให้เด็กเป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ อยากรู้อยากเห็น ชอบเป็นผู้นำ และมีแบบแผนในการทำงานรวมทั้งมีความสามารถทางสังคมสูงด้วย

Hoffman (1970) พบว่าวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบที่เข้มงวดผลกับเด็ก โดยพ่อแม่จะกระตุ้นให้เด็กคิดถึงผลการกระทำของตนที่จะเกิดแก่บิดามารดาหรือผู้อื่น และความรับผิดชอบของเด็กต่อสิ่งที่ตนกระทำ ทำให้เด็กมีความสามารถในการเข้าถึงความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่นด้วยและช่วยส่งเสริมให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงปรารถนาของสังคมซึ่งจะสัมพันธ์กับการวิจัยในครั้งนี้

พ่อแม่ที่อบอุ่นจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกที่ดี และให้การเสริมแรงเด็กเมื่อมีพฤติกรรมที่ดีซึ่งจะส่งผลทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมที่เหมาะสมเพราะถ้าเด็กแสดงพฤติกรรมที่ดีจะทำให้เด็กมีการประเมินตนเองเหมือนกับเด็กที่มีความภูมิใจเมื่อได้ช่วยเหลือคนอื่น ซึ่งเป็นการพัฒนาการรับรู้ในตนเองของเด็ก(Smith, Gelfand, Hartmann & Partlow, 1979 cited in Purry, Bussey, 1984) ส่วนการที่พ่อแม่ที่ให้คำชมเชยและให้การเสริมแรงทางสังคมของเด็กเมื่อเด็กแสดงออกถึงพฤติกรรมการให้ความร่วมมือนั้นจะส่งผลให้เด็กมีความภูมิใจ ตั้งใจและทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมการให้ความร่วมมือมากขึ้นในอนาคต(Grusec & Bedler, 1980)

ซึ่งสัมพันธ์กับการวิจัยของ Slaby & Crowley (1977) ที่ได้ทำการศึกษา โดยทำการทดลองกับเด็กอนุบาลและให้กลุ่มทดลองได้ตัวเสริมแรง โดยการเรียกชื่อเด็กและพูดถึงพฤติกรรมที่เด็กทำดี เมื่อเด็กพูดหรือแสดงพฤติกรรมที่บ่งชี้ถึงการให้ความร่วมมือเป็นเวลา 1 สัปดาห์ จากการทดลองพบว่าพฤติกรรมเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน และสามารถลดพฤติกรรมที่ไม่ต้องการได้ด้วย

ส่วนเงื่อนไขในการเสริมแรงนั้น พบว่าเด็กที่เติบโตมาในเงื่อนไขที่ให้การเสริมแรงต่อพฤติกรรมการให้ความร่วมมือโดยตลอดก็จะทำให้พฤติกรรมการให้ความร่วมมือติดนิสัย

ผลการศึกษาของ Hoffman (1981) ซึ่งพบความสัมพันธ์ทางบวก ระหว่างพ่อแม่ที่ให้ความอบอุ่นกับพฤติกรรมเอื้อและตามสังคม ซึ่งเด็กที่ได้รับความอบอุ่นและความรักมาก พ่อที่จะเผื่อแผ่ความรัก และความเห็นอกเห็นใจแก่ผู้อื่นและมีการให้ความร่วมมือกับผู้อื่นสูงด้วย

และสัมพันธ์กับการศึกษาของ Radke- Yarrow (1989) พบว่ารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ดูแลเอาใจใส่ให้ความรักเอาใจทะนุถนอมแสดงออกถึงความรู้สึกเห็นอกเห็นใจคนอื่น และมีความสุขที่ได้ช่วยเหลือคนที่ด้อยโอกาส จะทำให้เด็กเกิดกระบวนการเรียนรู้ทางสังคมที่จะเข้าใจถึงความต้องการของคนอื่น ซึ่งการตอบสนองต่อความรู้สึกดังกล่าว คือ เด็กทารกได้รับความรัก และได้รับการตอบสนองที่ดีจากพ่อแม่ จะทำให้เด็กไม่เพียงแต่เรียนรู้ การเอาใจใส่จากพ่อแม่เด็กยังรู้สึกปลอดภัยและตอบสนองต่อความต้องการของคนอื่นได้ดี รวมทั้งรู้สึกเห็นอกเห็นใจคนที่ด้อยโอกาส ซึ่งจะส่งผลต่อ พฤติกรรมการให้ความร่วมมือตามมาอีกด้วย ในขณะที่พ่อแม่ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมนั้นจะมีความต้องการให้เด็กทำตามความต้องการของพ่อแม่สูง โดยไม่อธิบายถึงเหตุผล ถ้าเด็กไม่ทำตามความต้องการของตนก็จะถูกลงโทษ และในขณะเดียวกันพ่อแม่ก็ไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก โดยไม่รับรู้ถึงอารมณ์และความรู้สึกของเด็ก และไม่ยอมรับความคิดเห็นของเด็ก ห้างเหินและให้ความอบอุ่นน้อย จะทำให้มีผลต่อพฤติกรรมของเด็กคือ เด็กประเภทนี้จะมีทักษะทางสังคมกับเพื่อนต่ำ ไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ และจะถูกเพื่อน ๆ รังเกียจไม่ให้เข้ากลุ่มด้วย เพราะเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม จะมีแนวโน้มที่ชอบต่อต้าน ชอบก่อแค้นเพื่อน และในขณะเดียวกันเด็กเหล่านี้ก็จะขาดการตอบสนองทางอารมณ์กับเพื่อน เช่น ขาดความเมตตา ขาดความอยากรู้ อยากเห็นและขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขาดการให้ความร่วมมือ หรือช่วยเหลือเพื่อน (Baldwin, 1948, 1949) สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะ พ่อแม่ที่ใช้อำนาจควบคุม ต้องการให้เด็กทำตามความต้องการของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความต้องการของคนอื่น หรือไม่คำนึงถึงความรู้สึกของเด็ก ทำให้เด็กมีความเป็นตัวของตัวเองต่ำและเด็กยังไม่ได้รับการเรียนรู้ที่จะมีความคิดตอบสนองต่อความต้องการของสังคม ไม่รู้จักการให้และการรับ ซึ่งจะส่งผลต่อ พฤติกรรมทางสังคมต่ำเช่น พฤติกรรมการให้ความร่วมมือ การแบ่งปันคนอื่น ซึ่งสัมพันธ์กับการศึกษาของ Baumrind (1967) และ Baumrind & Black (1967) พบว่า พ่อแม่ที่ให้การเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม จะทำให้เด็กก่อนวัยเรียนไม่มีความสุข และมีพฤติกรรมแยกตัวออกจากสังคม ต่อมาได้มีการศึกษาระยะยาวกับกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้น จำนวน 134 คน พบว่าพ่อแม่ที่ให้การ เลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุมจะทำให้เด็กเป็นตัวของตัวเองต่ำ ไม่กล้าคิด ไม่กล้าทำ และตอบสนองต่อบุคคลในสังคมต่ำ: ไม่รู้จักการให้และรับ ไม่รู้จักที่จะให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น และยิ่งพบอีกว่า เด็กผู้ชายจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวด้วย และ Baumrind ยังทำการศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของพ่อ แม่ ใน 2มิติ คือมิติของการเรียกร้องและมิติของการตอบสนอง พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดู แบบใช้อำนาจควบคุม มีการเรียกร้องต่อสิ่งต่าง ๆ สูง แต่ในขณะเดียวกันมีการตอบสนองต่อความต้องการของคนอื่นต่ำ และจากการศึกษาดังกล่าวยังสัมพันธ์กับการศึกษาของ McCord and Howard (1961) กล่าวว่า บิดามารดาที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมากเกินไป จะส่งผลต่อพัฒนาการทางสังคมของเด็กในทางลบ เช่น เด็กจะไม่รู้จักการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

กับบุคคลอื่น เพราะเด็กถูกควบคุมมากทั้งการแสดงออกและความรู้สึกนึกคิดทำให้เด็กไม่กล้าทำสิ่งต่างๆ เพราะกลัวผิดและบกพร่อง

ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจที่ส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมทำให้ความร่วมมือน้อยกว่าแบบดูแลเอาใจใส่เพราะเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่สนับสนุน และยอมรับในตัวเด็กมากปล่อยให้เด็กทำตามความต้องการของตนเองโดยไม่มีขอบเขต พ่อแม่จะให้เด็กตัดสินใจด้วยตัวเองให้การทะนุถนอมและไม่มีการเรียกร้องอะไรจากตัวเด็ก ให้ความอบอุ่น และควบคุมเด็กน้อย ในขณะที่เดียวกันก็ให้การลงโทษเด็กน้อย ยอมรับทัศนคติของเด็ก มีความต้องการให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์น้อย ยอมรับในความก้าวร้าวของเด็กโดยไม่ลงโทษและกล่าวตักเตือน ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ส่งผลให้เด็กทำตามความต้องการของตนเอง และยอมรับการตัดสินใจของตนเอง ไม่ทำตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้ ไม่มีระเบียบวินัย ไม่รู้จักที่จะคิดถึงความต้องการของคนอื่น เอาแต่ใจตัวเองโดยไม่คิดถึงผู้อื่น และไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน เพราะเพื่อนจะไม่ยอมรับเข้ากลุ่ม เนื่องจากเอาแต่ใจตัวเอง ซึ่งสัมพันธ์กับการศึกษาของ Baldwin and Colleagues ได้ศึกษาผลของการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ พบว่าเด็กก่อนวัยเรียนที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจจะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว ไม่เชื่อฟังผู้อื่น มีการให้ความร่วมมือในสังคมน้อยและจะมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนต่ำ

Baumrind (1967) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพ่อแม่ที่ไม่สามารถควบคุมเด็กได้ดีและไม่สามารถทำให้เด็กทำตามความต้องการของตนเองได้ พบว่า เด็กที่จะมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมขาดการควบคุมตนเอง ไม่เชื่อฟังบิดา มารดา และมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ต่อสังคม และ Baumrind (1971) พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ จะส่งผลให้เด็กขาดการตอบสนองต่อสังคม ไม่มีความร่วมมือต่อสังคม และมีความเป็นตัวของตัวเองสูง และเมื่อเด็กอายุ 8 – 9 ขวบ เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ จะมีลักษณะสติปัญญาต่ำและมีการขาดความเป็นผู้นำทางสังคม ไม่ตอบสนองต่อความต้องการทางสังคม

นอกจากนี้ Yarrow and Colleagues (1968) ได้ทำการศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ พบว่าส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อพ่อแม่และต่อสมาชิกในครอบครัว แต่ไม่ได้ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวนอกบ้าน และ Schucke (1974) ชี้ให้เห็นถึงการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจและการลงโทษจะส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ทั้งในบ้านและนอกบ้าน นอกจากนี้ยังส่งผลต่อพฤติกรรมต่อต้านสังคม ไม่ให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่น ส่วน Seac and Colleagues (1957) พบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจนั้นพ่อแม่พบว่า การที่เด็กแสดงอาการโกรธต่อพ่อแม่ และแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ต่อสังคมนั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้องและเป็นธรรมชาติของเด็ก และในขณะเดียวกันก็พบว่า เด็กจะไม่สามารถชมอารมณ์ตนเองเอาไว้ได้และ

จากการศึกษาดังกล่าวได้สัมพันธ์กับการศึกษาของ Salamah (1991) และ Young (1994) พบว่า บิดามารดาที่เลี้ยงดูลูกแบบรักตามใจ เด็กจะรับรู้ว่ามีบิดามารดายินยอมให้เด็กแสดงพฤติกรรมต่างๆ ได้ตามใจชอบโดยไม่ต้องทำตามกฎระเบียบกฎเกณฑ์ แม้ทำผิดก็ไม่ได้รับการลงโทษซึ่งการที่พ่อแม่ปล่อยตามใจโดยไม่ได้รับคำแนะนำที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาจะทำให้เด็กมีความเห็นแก่ตัว ชอบฝ่าฝืนกฎข้อบังคับต่างๆ และเด็กจะไม่มีความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับบุคคลอื่นได้และจะแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ซึ่งจะส่งผลให้ไม่ได้รับการยอมรับจากเพื่อนได้

การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยทำให้เด็กมีพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ น้อยเพราะเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ไม่สนใจที่จะตอบสนองต่อความต้องการของเด็กและไม่เรียกร้องในตัวเด็ก เจยเมยและไม่สนใจใยดีในตัวเด็ก ส่วนมากพ่อแม่ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูแบบนี้จะเกิดจากพ่อแม่ที่เครียด ซึมเศร้า และมีความกดดันในชีวิตประจำวันมีเวลาให้เด็กน้อยซึ่งจากการที่พ่อแม่ไม่สนใจที่จะตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก เจยเมยไม่สนใจในตัวเด็กจะทำให้เด็กรับรู้ ว่าพ่อแม่ไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ ไม่ให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกขาดความรัก ว่าเหว ไม่รู้สึกปลอดภัยทางอารมณ์ รู้สึกว่าตัวเองไร้คุณค่ามีปมด้อยและจะส่งผลให้เด็กไม่ค่อยกล้า เข้าสังคมหรือไม่มีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อน เจยเมยกับเพื่อนไม่ให้ความร่วมมือกับเพื่อน ซึ่งสัมพันธ์กับการศึกษาของ Egeland and Sroufe (1981) ที่ได้ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ ปล่อยปละละเลยไม่สนใจในตัวเด็ก พบว่า เด็กจะไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับมารดาและไม่ค่อยมี ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อน เมื่อเพื่อนต้องการความช่วยเหลือหรือความร่วมมือ และยังสัมพันธ์ กับการศึกษาของ Patterson (1976, 1982) พบว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละ ละเลยจะทำให้เด็กขาดทักษะการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อน เช่น ขาดพฤติกรรมการให้ความร่วม มือกับบุคคลอื่นในการแก้ไขปัญหาภายในกลุ่ม รวมทั้งไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ ด้วย

Pulkkinen (1982) ยังทำการศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จะส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น ขาดการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ไม่ให้ความร่วมมือ ไม่มี สมาริ อารมณ์ร้าย ใช้จ่ายเงินเก่งและไม่สามารถควบคุมอารมณ์โกรธของเขาด้วย ไม่สนใจการเรียน หนังสือและเมื่อโตขึ้นจะมีแนวโน้มที่จะดื่มเหล้า สูบบุหรี่ มีพฤติกรรมทางเพศเปลี่ยนแปลง ขาดแรง จูงใจที่จะทำอะไรให้สำเร็จ ซึ่งจากพฤติกรรมต่างๆ เหล่านี้จะส่งผลให้เด็กไม่สามารถเข้ากลุ่มเพื่อนได้ เพราะเพื่อนไม่ชอบและเด็กเองก็จะมีปฏิสัมพันธ์ในทางลบกับเพื่อนรวมทั้งยังส่งผลต่อพัฒนาการ ทางด้านอารมณ์อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Hatfield, Ferguson and Alpert (1967) ได้ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยกับเด็กอายุ 4-5 ขวบ พบความสัมพันธ์ทาง

ลบกับการมีปฏิสัมพันธ์กับมารดา และมีปฏิสัมพันธ์ทางลบกับสังคมของเพื่อนรวมทั้งพฤติกรรมก้าวร้าวและไม่เชื่อฟังอีกด้วย

กล่าวโดยสรุปคือจากการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและพฤติกรรมการให้ความร่วมมือกับเด็กนั้น พบว่ามีความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่กับพฤติกรรมการให้ความร่วมมือและเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบดูแลเอาใจใส่จะมีพฤติกรรมการให้ความร่วมมือสูงกว่าแบบอื่นและไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบอื่นๆ ที่มีต่อพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ เพราะการที่พ่อแม่ให้ความรัก ความอบอุ่น การมีปฏิสัมพันธ์ของพ่อแม่ - ลูก มีเวลาให้ลูกมากๆ ชี้แจง ให้เหตุผล เป็นตัวแบบที่ดี และให้การเสริมแรงในบางครั้ง ซึ่งจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ดี และควรอยู่ในสังคมปัจจุบันให้มากๆ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่ใช้อำนาจควบคุมจนทำให้เด็กขาดความเป็นตัวของตัวเอง หรือปล่อยปละละเลยหรือตามใจเด็กมากเกินไปเด็กก็จะไม่เกิดการเรียนรู้ที่จะมีพฤติกรรมที่ดีในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นรวมถึงพฤติกรรมการให้ความร่วมมือ เพราะฉะนั้นพ่อแม่ในปัจจุบันที่คิดว่าการมีเวลาให้ลูกหรือการอบรมเลี้ยงดูบุตรไม่ใช่สิ่งสำคัญ ท่านควรที่จะทราบไว้ว่าการที่ท่านมีปฏิสัมพันธ์กับบุตรในรูปแบบต่างๆ ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมทั้งดีและไม่ดีกับเด็กทั้งสิ้น ฉะนั้นในการศึกษาวิจัยถึงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในรูปแบบต่างๆ ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมการให้ความร่วมมือนี้ จะเป็นประโยชน์แก่พ่อแม่ที่ต้องการเลือกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูให้กับบุตรได้เป็นอย่างดีและจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาบุคลากรที่มีคุณภาพต่อไป

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบวัดสังคมมิติในการประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือเพราะแบบวัดสังคมมิติเป็นวิธีการที่ใช้ในการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์และระดับความสัมพันธ์ภายในกลุ่ม รวมทั้งยังทำให้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของนักเรียนในกลุ่มต่างๆ ว่าเด็กคนไหนเป็นที่ยอมรับของเพื่อนหรือเด็กคนไหนไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อน ซึ่งจะทำให้เข้าใจถึงบรรยากาศของอารมณ์-สังคมของเด็กและเข้าใจถึงพัฒนาการทางสังคมของเด็กและผู้วิจัยใช้แบบสอบถามครูเพื่อประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือเพราะครูประจำชั้นจะใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุดอีกทั้งครูประจำชั้นยังทราบถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กนักเรียนในแต่ละคนได้ดีที่สุดและในขณะที่เดียวกันผู้วิจัยก็ใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรม การให้ความร่วมมือในงานวิจัยในครั้งนี้ด้วยเพื่อช่วยยืนยันผลของงานวิจัยด้วยโดยใช้วิธีการหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากการประเมินพฤติกรรมการให้ความร่วมมือจากแบบสอบถามครู คะแนนจากแบบวัดสังคมมิติและคะแนนจากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และจากผลการวิจัยก็พบว่ามีความสัมพันธ์กัน